

[Gert Petersen]

hederne, og dermed også en øget arbejdsløshed. Jeg tvivler ikke på, at der måske kan sælges nogle billigere varer til udlandet i konkurrence med Hong Kong – det er åbenbart dem, vi skal til at konkurrere med – men bliver disse varer mere kvalificerede, når arbejdshumøret bliver ødelagt af det, man foretager sig? Bliver det bedre varer, vi kan sælge? Vil de blive leveret mere rettidigt, når klimaet på arbejdspladserne bliver, som det bliver, som følge af dette indgreb? Naturligvis ikke. Så heller ikke med hensyn til eksporten tror jeg man skal vente sig for meget, og under alle omstændigheder vil en opgang dér ikke på nogen måde være i stand til at løse det arbejdsløshedsproblem, som vi slås med.

Vi benægter fra SFs side aldeles ikke, at der er krise, og vi benægter ikke, at vort land har svære problemer, ligesom andre lande har det. Vi påstår heller ikke, at disse problemer kan løses i et snuptag, og jeg vil heller ikke påstå, at man bare helt ubegrænset kan lade løndannelsen køre, men SF afviser kategorisk, at problemerne skal løses ved en proces, som kendetegnes af, at realindkomsten for LO-arbejderne i de sidste ti år er faldet med ca. 15 pct., mens den er steget næsten lige så meget for de selvstændige erhvervsdrivende og det især inden for de sidste fire-fem år. Overhovedet er det i det sidste par år under denne regering, at svælget for alvor er vokset.

Vi mener da også i SF, at en pakkeløsning er en nødvendighed. Men en sådan pakkeløsning skal være demokratisk, og det vil sige, at den må godkendes af lønarbejderne i den private såvel som i den offentlige sektor, og det skal ikke være en pakkeløsning, der er udarbejdet i forståelse mellem regeringen og Dansk Arbejdsgiverforening eller direkte i fællesskab imellem dem. Det skal være en pakkeløsning, der er udarbejdet i forståelse og samarbejde mellem en regering og lønmodtagerorganisationerne. En sådan pakkeløsning vil gøre det muligt at sikre en hurtig overgang til en 35 timers arbejdsuge, som er det mest effektive og mest mærkbare indgreb mod arbejdsløsheden, indførelse af lavtlønsværn og standsning af reallønsfaldet, samtidig med at udlandsgæld og statsgæld nedbringes. Det vil også kræve ofre – det benægter vi aldeles ikke – hvis det skal være realistisk, men så skal det være de samfundsgrup-

per, som denne regering forgylder, der må betale deres fulde andel og gerne lidt til. Det lader sig simpelt hen ikke gøre under denne regering og under dette flertal.

Det, vi oplever nu, understreger stærkere end nogen sinde nødvendigheden af, at der skabes et andet flertal, ikke i tro på mirakler, men for at sikre en anden fordelingspolitik og give den økonomiske politik et demokratisk og socialt sigte.

Men indtil videre er det jo herinde det nuværende reaktionære flertal, der bestemmer og giver landets love. Det vil tromle sin vilje igennem herinde. Kan det også tromle sin vilje igennem uden for denne bygning? I hvert fald bør det ikke ske uden modstand og protester.

Her har jeg noget ganske bestemt i tankerne, nemlig følgende: hvis regeringens og dens nære radikale venners diktat bare besvares med passivitet, hvis man derude mere eller mindre opgivende og træt trækker på skuldrene og, jeg var lige ved at sige lader sig kue, så vil flertallet herinde i denne bygning tro, at de kan byde lønarbejderne hvad som helst, og de vil gøre det. Jeg kunne forestille mig, at næste store aktion, det næste store angreb fra regeringens side, er det planlagte attentat på dagpengesystemet. Derfor skjuler jeg ikke, at det er mit håb, at det, som man nu vil foretage sig, hvis det bliver ført ud i livet – og det er jeg meget bange for at det bliver – bliver besvaret med protester og aktioner fra arbejdspladsernes side, som kan sætte sig dybe spor i det politiske liv. Så kan det være, at denne regering og dette flertal bliver lidt mindre fremfusende, mens regeringen endnu har sit politiske liv i behold. Man bedes lægge mærke til, at jeg sagde det politiske liv.

Socialistisk folkeparti er naturligvis imod det indgreb, som her er foreslået. Vi er imod det, både fordi der er tale om et indgreb i demokratiske rettigheder, fordi lønarbejderorganisationerne må føle sig ført bag lyset af regeringen, og fordi det i sit indhold og i sin struktur er et totalt ubalanceret, asocialt og dybt farligt indgreb, farligt, også fordi det vil være med til at skabe en yderligere polarisering, en yderligere uro i det danske samfund, men også farligt, fordi det virkelig rammer hundredtusinder af mennesker meget hårdt. Der er hundredtusinder af arbejdsløse, efterlønsmodtagere, lavtlønnede og mange andre